

EN VENTURA ORRIOLS FERRET ENS HA DEIXAT

Reembres

Hi ha persones que sembla que mai no hagin de faltar. Són persones que encara que el pas del temps hagi anat deixant empremtes a l'embolcall, mantenen una joventut interna, sustentada per la voluntat, el convenciment i el talent, que els fa ageneracionals.

En Bonaventura Orriols Ferret (Vilanova i la Geltrú, 1920-1995) n'era una d'aquestes persones. Als seus 75 anys, hom, sense adonar-se que eren ja molts els grans de sorra caiguts, era capaç de suggerir-li projectes a llarg termini o de parlar-li com si d'un company d'escola, de qualsevol escola de qualsevol curs, es tractés.

Aquest 5 de desembre, quan encara tant tenia per fer, per dir i per donar, en Ventura ens ha deixat.

En Ventura fou un gran vilanoví i un gran català, que destacà sobretot en la seva vessant de **ciudadà**, de ciudadà amb lletra gran, ciudadà de Vilanova i la Geltrú i ciudadà de Catalunya, que vol dir ser dos cops ciudadà. Ser un gran ciudadà vol dir fer molt de molt sense fer soroll, i molt de molt, amb discreció, feu en Ventura Orriols, tant que parlar d'ell en profunditat seria parlar gairebé de tot. Seria parlar del Ventura home de fe, de parròquia, de Círcol Catòlic, d'anades a peu a Montserrat, de ciudadà compromès, de..., i també d'història.

En Ventura fou un home de sentiment i de memòria, d'un sentiment molt allunyat de ressentiment que el conduí a fer, a incidir, a actuar i a opinar, i d'una memòria irrenunciable i ben temprada que el feia història vivent i que tan bé sabé brindar als vilanovins. Precisament, aquesta memòria, coadjuvada pel seu talent comunicatiu, el portà en els darrers anys, a convertir-se, gairebé sense proposar-s'ho, en un escriptor de testimoniatge històric directe. En menys de deu anys en Ventura Orriols enriqueí la història local amb aportacions com «Recordem els nostres màrtirs» (1986), «L'Església catòlica a Vilanova i la Geltrú el 1936" (1989), «Vilanova Montserrat caminat 1941-1991» (1991), «Memòries de dos colors» (1995), entre altres obres i col·laboracions com les publicades a la «Miscel·lània d'homenatge a mossèn Llorenç Garriga i Pobla» (1993), publicació que a la vegada dirigí i promogué.

És de justícia dir que aquesta intensa producció històrica obeïa, tal com ell mateix afirmava amb certa vehemència, a la necessitat que sentia «de salvar la memòria i restituir la veritat».

Reembres ha perdut un gran i il·lusionat col·laborador, i més encara que això, ha perdut un gran amic, amic de la publicació i sobretot amic dels seus editors.

Fou, sens dubte, una de les persones que millor va acollir la iniciativa d'una publicació com Reembres. Això era l'any 1993. Aquell mateix any

col·laborava ja amb un interessant article que titulà «Coses que van passar» (núm. 3), on, tot donant-ne fe, desfeia un interessat malentès que es produí a Vilanova i la Geltrú a les eleccions de 1931. L'any següent, en el monogràfic dedicat a Pau Roig Estradé amb motiu del seu traspàs (núm. 6), donava un «Gràcies, Pau» al gran artista vilanoví. I encara aquest any recordava que «Han passat 10 anys...» de l'extraordinària contribució pictòrica d'Armand Cardona Torrandell al Círcol Catòlic en un moment de tristesa per la pèrdua d'aquell nostre gran artista (núm. 7).

En Ventura no es limitava a dir, aquí teniu la meva col·laboració! En lliurar-la, aprofitant alguna de les tertúlies, la revivia i l'explicava. Amb el seu gran poder comunicatiu, amb una gràfica eloqüència i amb una cordial vehemència, captivava l'audiència emmudint-la tota, delerosa de la seva paraula.

El seu silenci, per a Reembres, no és el silenci d'una sola veu, és el trencament dels lligams amb l'ahir, amb la memòria històrica. Ell n'era una última baula.

Vilanova i la Geltrú, 26 de desembre de 1995